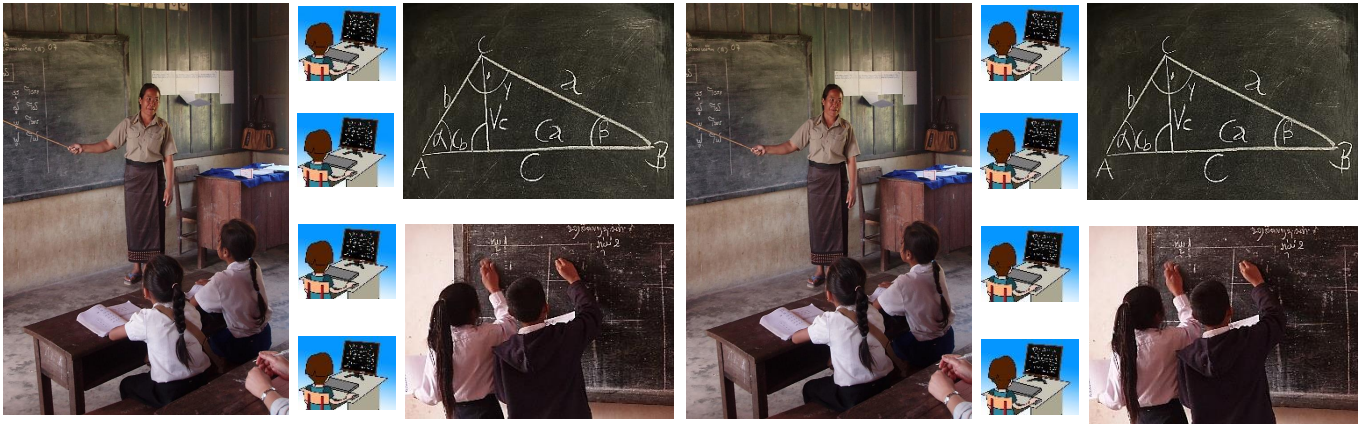

Uczniowie i studenci, którzy są lękliwi, rozzłoszczeni albo przygnębieni, mają kłopoty z nauką; osoby znajdujące się w którymś z tych stanów nie przyswajają dobrze dostarczanych im informacji albo nie potrafią ich dobrze wykorzystać. Silne, nieprzyjemne emocje ukierunkowują uwagę na to, co jest ich przedmiotem, utrudniając albo wręcz niwecząc próby skupienia jej na czymś innym.

Kiedy emocje uniemożliwiają koncentrację, upośledzeniu ulega, pewna zdolność umysłowa, którą kognitywiści nazywają „pamięcią operacyjną” przechowująca w umyśle wszelkie informacje wiążące się z aktualnie stojącym przed nami zadaniem. (...) Za pamięć operacyjną odpowiedzialne są przednie części płatów czołowych – to tam zdobyte informacje „spotykają się z emocjami”

(Goleman D., 1997, s.133)

Pozytywna motywacja, czyli swoiste zespolenie entuzjazmu, zapału i wiary w siebie, odgrywa bardzo dużą rolę we wszelkich osiągnięciach. Przyglądając się sportowcom, arcymistrzom szachowym, wirtuozom skrzypiec czy osobom zajmującym pierwsze miejsca we wszelkiego rodzaju konkursach można zauważyć, że mimo, iż mają podobne zdolności jak ich konkurenci to różni ich przede wszystkim stopień wieloletniego zaangażowania w ćwiczenia, które zaczynają w bardzo młodym wieku. A upór ten zależy od cech emocjonalnych – entuzjazmu i wytrwałości mimo niepowodzeń.

Stopień, w jakim emocje zakłócają albo potęgują naszą zdolność myślenia i planowania, oddawania się żmudnym ćwiczeniom dla osiągnięcia odległego celu czy rozwiązywania problemów, określa granice umiejętności wykorzystywania przez nas naszych wrodzonych zdolności umysłowych i w ten sposób determinuje nasze powodzenie życiowe.

(Ericsson, 1994, Goleman D., 1997, s.134 - 135)

